

befolkningen, og at boligproblemet kun kunne løses ad samfundsmæssig vej.

Lovforslaget gik ud på, at der skulle oprettes en offentlig boligfond, som årligt fik stillet en sådan kapital til rådighed, at den var i stand til at yde lån til det sociale boligbyggeri. Lånene, der tænktes sikret ved *tredje prioritet* og skulle kunne ydes op til 95 pct. af anskaffelsessummen eller værdien, skulle udbetales kontant til pari kurs og forrentes med en fast rente på 4 pct. p. a.

Fondens midler skulle for størstedelens vedkommende tilvejebringes ved bevillinger på de årlige finanslove og i øvrigt ved provenuet af visse skatter og afgifter, ved salg af obligationer og optagelse af lån, gennem opsparingsordninger m. v.

Ordføreren for forslagsstillerne, *Aksel Larsen* (SF), fremhævede i sin fremsættelsestale finansieringen som det altoverskyggende problem ved boligbyggeriet i dag. En rentenedsættelse på 1 pct. kunne muliggøre en nedsættelse af huslejen i nybyggeriet med 10 pct. Selv om den ene halvdel af det sociale boligbyggeris finansieringsbehov skulle dækkes som hidtil ved kredit- og hypotekforeningslån, ville boligfondens virksomhed dog betyde en gennemsnitlig rentenedsættelse på $2\frac{1}{2}$ til 3 pct. og altså kunne medføre, at huslejen blev 25-30 pct. lavere end med de nuværende finansieringsmetoder.

Når lovforslaget genfremsattes nu, skyldtes det bl. a., at den af regeringen anvendte fremgangsmåde, hvorefter nationalbanken havde opkøbt betydelige mængder obligationer, kun lige havde forhindret obligationskurserne i at falde yderligere, mens huslejen i det nye byggeri var steget skyhøjt. Regeringen havde da også måttet foreslå nødforanstaltninger (se *forslag til lov om midlertidige driftslån til boligbyggeriet*, side 445). Man måtte nu gå nye veje og foretage noget rationelt.

Boligministeren kunne ved 1. behandling ikke erkende, at nationalbankens opkøb af obligationer ikke havde været egnet til formålet. Obligationskurserne var netop blevet forhindret i at falde yderligere, hvilket havde været af den største betydning. Kunne denne virkning forstærkes, støttet af finanspolitikken, var der mulighed for et rentefald, som ville komme hele boligbyggeriets finansiering til gode.

Ministeren understregede i øvrigt, at man ikke kunne komme uden om i en boligpolitisk helhedsløsning at medtage spørgsmålet om nybyggeriets finansiering og dets indflydelse på nybyggeriets lejeniveau. Det ville efter hans opfattelse ikke være urimeligt, at der under en eller anden form — som ikke nødvendigvis behøvede at være en boligfond — sikredes boligbyggeriet en mere stabil finansiering.